

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év december hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

VÉGZÉST:

Az *emberölés bűntettének kísérlete* miatt *vádlott* ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 6.B.873/2005/106. számú ítéletét *helybenhagyja azzal*, hogy az élet elleni cselekmény megnevezése helyesen *emberölés bűntettének kísérlete*, a *visszaélés lőfegyverrel és lőszerral bűntette* helyesen a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősül.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába *beszámítja*.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2008. év február hó 28. napján kihirdetett 6.B.873/2008/106. számú ítéletében a vádlott bűnösségét 1 rb. a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő, több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérletében és 1 rb. a Btk. 263/A. § (1) bekezdésébe ütköző visszaélés lőfegyverrel és lőszerral bűntettében állapította meg.

Ezért a bíróság - halmazati büntetésül -10 évi fegyházbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, az előterjesztett polgári jogi igényekről, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosításáért jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője is fellebbezett az ítélet ellen, a löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette tekintetében felmentésért, az emberölés büntette vonatkozásában téves minősítés miatt és összességében a kiszabott büntetés enyhítéséért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 774/2005/15. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva, az élet elleni cselekmény minősítésének súlyosításáért is fenntartotta.

Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében megállapított tényállási részből - mely szerint a vádlott „valójában nem csupán a tartozásától, hanem a sértettektől is meg akart szabadulni” - egyértelműen következik, hogy a cselekményt a vádlott aljas indokból, illetve célból követte el, ezért az élet elleni cselekmény ekként is minősül.

Ezen túlmenően indítványozta a fellebbviteli főügyészség, hogy az ítélet 20. és 21. oldalán szereplő jogesetet az ítéltábla rekessze ki, mivel annak szerepeltetése az ítéletben felesleges és személyiségi jogokat is sért.

Indítványozta ezen túlmenően a büntetés kiszabása körében további enyhítő körülményként értékelni a vádlott ténybeli beismerését, valamint azt a tényt, hogy a hatóságnál önként jelentkezett.

Az ügyészi álláspont szerint azonban még a kiegészített bűnösségi körülmények alapján sem indokolható meg a törvényi minimumban megállapított büntetési mérték, mert az nem áll arányban sem a cselekmény társadalomra veszélyességével, sem a vádlott bűnösségének fokával, és így alkalmatlan a büntetési célok elérésére.

Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott élet elleni cselekményének jogi minősítését súlyosítsa, és a kiszabott fő- és mellékbüntetést jelentősen emelje fel, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásban előterjesztett indítványát változatlan tartalommal fenntartotta.

A nyilvános ülésen jelen lévő sértetti jogi képviselő ugyancsak a vádlott bűnösségének megállapítását, az élet elleni cselekmény jogi minősítésének súlyosítását, és a kiszabott büntetés felemelését indítványozta.

Megjelent a nyilvános ülésen a sértett 1. is, aki felszólalásában elmondta, hogy a cselekmény után őt a családja elhagyta, jelenleg kórházról kórházra jár, de állapotában változás mindeddig nem következett be. Hangsúlyozta, hogy a vádlott által elkövetett cselekményre semmiféle okot nem adott.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A perbeszédében előadottakat összegezve megállapítható, hogy a lőszerrel és lőfegyverrel visszaélés büntette tekintetében a vádlott javára a tévedés megállapítását kérte. Kifejtett álláspontja szerint a védelem sem a fegyver vásárlásakor, sem a vásárlást követően, sem pedig a fegyver használata közben nem tudott arról, hogy a birtokában lévő pisztoly lőfegyver és nem gázpisztoly.

Ennek alátámasztásaként hivatkozott a fegyverszakértők álláspontjára, mely szerint egy laikus személy ránézésre - anélkül, hogy magát a fegyvert szétszedné - nem tudja megkülönböztetni a gázpisztolyt a lőfegyvertől. Ezen túlmenően a védő hivatkozott arra is, hogy a vádlott katona nem volt, sem fegyver, sem lőszerismerettel ezért nem rendelkezett, és a lefolytatott bizonyítási eljárás során azt az előadását sem cáfolta semmi, amely szerint a vásárlást követően a fegyvert nem nézte meg alaposan, azt nem próbálta ki, és nem is szedte szét.

E cselekmény tekintetében tehát a védői álláspont szerint egyetlen olyan bizonyíték sem merült fel, amely megcáfolta volna a vádlottnak azt az előadását, amely szerint mindvégig abban a hiszemben volt, hogy a fegyver, amit használ, csak ijesztésre alkalmas gázpisztoly és nem alkalmas emberi élet kioltására.

E körben még a védő nyomatékosan utalt arra is, hogy a sértett 2-et ért első lövést követően a sértett szájából kibuggyanó vért sem látta a vádlott azt megelőzően, hogy a fegyverrel a sértett 1-re lőtt volna.

A védő ennek az érvelésének alátámasztásaként hivatkozott szakértő 1. igazságügyi orvosszakértő előadására, amely szerint nem kizárt, hogy a sértett 2. ért lövés után akár 7-9 msp is eltelhetett, amíg a száján a vér kibuggyant, márpedig a sértett 1-re leadott lövés ennél jóval hamarabb történt meg.

A védő ezzel az érvelésével, valamint a lőfegyverrel kapcsolatban kifejtettekkel együttesen azt kívánta alátámasztani, hogy a vádlott szándéka nem a sértettek életének kioltására irányult, hanem csak meg akarta ijeszteni őket.

A vádlott magatartására pedig éppen a sértettek folyamatos őt és családját zaklató és fenyegető magatartása adott okot.

Ez utóbbinak az alátámasztásaként hivatkozott a nyomozati szakban beszerzett elmeorvos- szakértői véleményben rögzítettekre, amely szerint a cselekmény elkövetésekor a vádlottat az átélt krízisszituáció motiválta, és ez elősegítette a cselekménye elkövetését.

A védő hangsúlyozta, hogy a vádlott bizonyítottan fenyegetett helyzetben volt már hosszabb ideje. A cselekmény időpontjában ezt a veszélyhelyzetet kétségtelenül túlértékelte, azonban ez a részéről nem volt tudatos.

A zavart tudatállapotát igazolja a cselekményt közvetlenül megelőző, illetve az azt követő időszakban tanúsított magatartása is, hiszen a lövések leadása előtt és után is órákon keresztül céltalanul bolyongott a városban, majd hallva a rádióban az általa elkövetett cselekményről szóló híradást, önként jelentkezett a rendőrségen.

Ezek mellett a tények mellett, nyomatékosan hangsúlyozta a védő azt is, hogy a vádlott amikor meglátta a gépkocsija felé közeledő, és őt szidalmazó három személyt, akkor a támadásuktól tartva, lényegében önvédelemből vette elő és használta a fegyvert.

E védői érvelés szerint a cselekmény fenti körülményeiből nem vonható le olyan következtetés, hogy a vádlott szándéka a sértettek életének kioltására irányult, ezért terhére az emberölés büntetének kísérlete sem állapítható meg.

A védői álláspont szerint a vádlott esetében csak testi sértés okozására irányuló szándék állapítható meg, míg az eredmény tekintetében a feltárt bizonyítékok egyértelműen a gondatlan elkövetést támasztják alá. Ezért indítványozta az élet elleni cselekmény ekkénti minősítésének megállapítását.

A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy szándéka nem a sértettek megölésére irányult.

Sem az ügyész, sem a vádlott és védői fellebbezések nem bizonyultak alaposnak.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Feltárta a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat és azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az elsőfokú bíróság által így megállapított tényállás túlnyomó részében megalapozott, mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól,

hiányosságoktól, azonban részben kiegészítésre, részben pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- A vádlott előéletére vonatkozóan az ítélet 3. oldalán 1. pont alatt szereplő ügyszám helyesen: Fk. 1.937/1978/4.
- A 4. pont alatti ítélettel elbírált cselekményeket, valamint az 5. szám alatti ítélettel elbírált cselekményeket a vádlott társtettesként követte el.
- A 7. pont alatti végzés ügyszáma helyesen 5.B.V-VIII-XIII.22.350/1998/2.
- Az előéletre vonatkozó adatokat kiegészíti az ítélőtábla azzal, hogy a vádlottat a Ráckevei Városi Bíróság a 2007. év november hó 19. napján kelt, és 2007. év november hó 21. napján jogerőre emelkedett 10. B. 373/2005/5. számú ítéletével a 2004. év januárjában elkövetett hitelsértés vétsége miatt 300 napi tétel, napi tétel összegenként 200 Ft, összesen tehát 60.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

A fenti kiegészítésekre, pontosításokra az elsőfokú bíróság által beszerzett ítéletkiadmányok alapján került sor.

- Az ítélőtábla a történeti tényállást a következők szerint helyesbíti:
 - az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdése a következőképpen alakul: „a vádlott a fegyverekhez nem ért, katona nem volt. Ő a vásárláskor a fegyvert önvédelmi célból vette”.
 - az ezt követő részt, továbbá a 3. sort, valamint a 4. oldal első sorát a tényállásból mellőzi.
 - Az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdését akként helyesbíti, „...valójában nem csupán a tartozástól, hanem a sértettek folyamatos zaklatásától is meg akart szabadulni”.
 - Az 5. oldalon a c. pont alatt írt első bekezdés 2. sorában szereplő helyszínt akként módosítja, hogy a presszó a cím alatt található (nyomozati iratok I. kötet 49. oldal, helyszíni szemle).
 - A 6. oldal 1. bekezdés 6. sorát akként helyesbíti, hogy sértett 2. sérülésének tényleges gyógytartama 6-8 hét volt (orvosszakértői vélemény adatai, nyomozati iratok 471. oldal).
 - A 6. oldal 2. bekezdésének első két sorát akként helyesbíti, hogy sértett 1-et a lövés a hát baloldalán, a lapockacsúcs vonalában, a VII. bordaközben **a nyílirányú középvonaltól 10-12 cm-re** találta el. A lövedék a XI. gerinc-csigolyát darabosra törte, a májon áthatolt, és a mellkas **jobb** oldalán a IX. bordaközben rekedt meg (nyomozati iratok 465. oldal, orvos-szakértői vélemény).

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már minden tekintetben megalapozott, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. Megindokolta, hogy a vádlott ténybeli tagadásával szemben a bizonyítékok közül melyeket, mely részükben és miért fogadott el.

Az ítélet mérlegelést tartalmazó része azonban ugyancsak több ponton helyesbítésre, illetve kijavításra szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 7. oldal 2. bekezdés 2.sorát akként pontosítja, hogy a 8 millió forint vádlott által állított visszaadására 2004. **decemberben** került sor
- A 3. bekezdés 1. sorában szereplő dátumot 2005. év február hó 2. napjának 10 órájára helyesbíti (vádlotti és sértetti vallomások).
- Az ítélet 8. oldal 4. bekezdés 9. sorát akként helyesbíti, hogy az ügyvédnél a 8 millió forint **visszafizetéséről** szándékoztak papírt készíteni.
- Az ítélet 9. oldal 2. bekezdésének első négy szavát akként helyesbíti, hogy ez sértett 2. **2. nyomozati vallomásaiban szerepel.**
- A 9. oldalon a sértett 2. vallomásainak 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott a délelőtti folyamán többször tette azt a kijelentést, hogy találkoznak és akkor pontot tesz az ügy végére.
- A 12. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó sorát akként helyesbíti, hogy tanú 1. **14 éve ismeri** sértett 2-t, akinek követelése volt a terhelttel szemben (tanú 1. nyomozati és tárgyalási vallomása).
- tanú 1. a vallomásaiban minden alkalommal csak arról tett említést, hogy sértett 2-nek követelése van vádlottal szemben, a követelés nagyságrendjét azonban egyetlen vallomásaiban sem határozta meg, így az ítéletben szereplő „több milliós követelés” megállapítása iratellenes.
- A 13. oldal 2. bekezdés 3. sorát akként helyesbíti, hogy tanú 2. 2004. **tavaszán** vett részt ezen alkalommal megbeszélésen.
- Az elsőfokú ítélet 14. oldalán a szakértői vélemények címszó alatt a 4. bekezdés 2. sorát azzal egészíti ki, hogy a lövés leadásakor sértett 2. a torkolattűz közvetlen közelében, **1-1 ½ méternél** nem volt messzebb (nyomozati irat II. kötet 507. oldal).
- Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet 20. és 21. oldalán a Fővárosi Bíróság 12. B. 88/1998/12. számú jogesetének ismertetését az ítéletből teljes terjedelmében kirekeszti.

A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul elfogadta az elsőfokú bíróságnak a fegyverre vonatkozóan az ítélet 18. és 19. oldalán kifejtett jogi álláspontját.

Helytállóan hivatkozott a Fővárosi Bíróság arra, hogy gázpisztoly esetén felesleges lett volna a használat, hiszen ki sem szállt a kocsiból, őt semmilyen támadás nem érte. Egy gázpisztoly használata a részletekkel fennálló problémáját nem oldotta volna meg, és alappal számíthatott volna a sértetti oldalról bosszúra. Ezen

túlmenően a fegyver célzott használata egyértelműen arra utal, hogy a vádlott mindvégig - tehát a pisztoly megvásárlásakor is - tudta, hogy nem gázpisztolyt, hanem lőfegyvert vásárol.

Ezzel az okfejtésével azonban az elsőfokú bíróság megcáfolta az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó sorában, illetve 4. oldal első sorában írt ténymegállapítását, amelyet az ítélet tábla éppen ezért az ítéleti tényállásból a fentiek szerint kirekesztett.

Az elsőfokú bíróság jogi érvelését az ítélet tábla azzal is kiegészíti, hogy a vádlott maga tett olyan kijelentést a sértettek felé a cselekmény elkövetésének napján, hogy közöttük fennálló elszámolási vita végére pontot akar tenni. Gázpisztollyal azonban elszámolási vitát végérvényesen elintézni nem lehet.

Ez a kijelentése tehát ugyancsak arra utal, hogy a vádlott tudta, hogy a fegyver élet kioltására alkalmas, és ennek tudatában használta azt a sértettekkel szemben.

Az ítélet tábla álláspontja szerint e körben jelentőséggel bír az is, hogy a vádlott a kezében tartott fegyverrel annyira kinyúlt a gépkocsi jobb oldali ablakán a lövés pillanatában, hogy a fegyver a gépkocsi ablakán kívülre került. Ezt a tényt az támasztja alá, hogy a leadott két lövés után a töltényhüvelyeket az úttesten, két különböző helyen találták meg a helyszíneléskor.

A fegyverszakértő előadása szerint a töltényhüvelyeknek - abban az esetben, hogyha a vádlott a fegyvert nem nyújtja ki az ablakon - a gépkocsiban kellett volna leesnie.

Ez a körülmény ugyancsak annak alátámasztására alkalmas, hogy a vádlott élet kioltására alkalmas lőfegyvert használt, azért, hogy a tartozásától és a sértetteknek a személye és családja felé kétségtelenül fennálló zaklatásától a jövőre nézve megmeneküljön.

Éppen ezért nincs tehát jelentősége annak a védői érvelésnek, amely annak tényállásban történő megállapítására irányult, hogy sértett 2. száján a lövést követően hány másodperc múlva jelent meg a vér, és annak sem, hogy a vádlott ezt látta-e, vagy nem.

Nem osztotta az ítélet tábla a jogos védelmi helyzetre vonatkozó védői érvelést sem. E körben a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték egybehangzó. Mind a két sértett, a sértettek társaságában lévő tanú 3., tanú 4., valamint tanú 5. egybehangzóan állították ugyanis, hogy a vádlott gépkocsijának megjelenését követően az utcában semmiféle szóváltás, hangoskodás, szitkozódás nem történt sértett 2., sértett 1., illetve tanú 3. részéről.

E vallomásokból egyértelműen azt lehetett megállapítani, hogy a vádlott megérkezését követően a két sértett és tanú 3. egymást követve, mindenféle fenyegető magatartás nélkül közelítettek a vádlott gépkocsijához.

Mivel a részükről a vádlott életét vagy testi épségét fenyegető magatartás nem volt megállapítható, nyilvánvaló, hogy jogos védelmi helyzet megállapítására sem kerülhetett sor. Mindenben helytállónak találta az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak a jogos védelmi helyzet elvetése kapcsán az ítélet 18. oldalán felsorakoztatott érveit.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont tehát következtetést a vádlott bűnösségére mindkét cselekményre vonatkozóan, és helyes a cselekmények jogi minősítése is.

A Fővárosi Ítélőtábla az élet elleni cselekmény súlyosabb minősítése tekintetében nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség álláspontjával.

Aljas indokból, illetőleg célból elkövetettnek az emberölés csak akkor minősülhet, ha a cselekmény indító oka vagy a célzata erkölcsileg mélyen elítélendő.

Ennek körében elsődlegesen mindig azt kell vizsgálni, hogy az ölési szándék kialakulásában elsődlegesen milyen tényezők játszottak szerepet.

E körben szükséges tehát az elkövetést megelőző történések alapos elemzése, a vádlott és a sértett személyes viszonyának a feltárása, az indulat és az indító ok sajátosságainak az elemzése. Mindvégig szem előtt kell azonban tartani, hogy a törvény csupán a kiemelkedően súlyosan elítélendő motívumból és célzatból fakadó elítéléseket vonja e minősített eset alá.

E szempontból vizsgálva a tényállást megállapítható, hogy a vádlott, valamint sértett 2. és sértett 1. között hosszabb ideje elszámolási vita állt fenn. Az is kétségtelen, hogy a sértett 2. által kölcsönadott pénz fejében a vádlott három darab ingatlant már a hitelezőre - sértett 2-re - íratott, aki azonban sértett 1-el együtt ezen túlmenően követelte azt az ürömi ingatlant is, amely még a vádlott használatában, de nem az ő tulajdonában, hanem az élettársa tulajdonában volt.

Valamennyi meghallgatott tanú, a sértettek, valamint a vádlott vallomásából is megállapítható, hogy közöttük emiatt folyamatos alkudozás, különböző helyeken tárgyalások, egyeztetések folytak.

Ezen túlmenően helyesen rögzítette a tényállásában az elsőfokú bíróság a vádlott, tanú 1., tanú 2., valamint tanú 6. vallomásai alapján, hogy a vádlottat ezen elszámolás kapcsán telefonon, és a találkozások alkalmával is folyamatosan fenyegette sértett 2. és sértett 1. is.

E fenyegetés nem csak abban nyilvánult meg, hogy sértett 1. többször említette a vádlottnak, hogyha nem fizet, együtt mennek a temetőbe, hanem abban is, hogy a különböző találkozásokra a sértettek soha nem egyedül, hanem erős fizikumú és nagy létszámú személyek kíséretében mentek. Megállapítható a fenti egybehangzó vallomásokból az is, hogy a folyamatos zaklatások szenvedő alanya nem csak a vádlott, hanem annak rokonsága (élettársa, élettársa testvére...stb) is volt.

Ilyen körülmények között az ítéltábla álláspontja szerint a vádlott cselekményét aljas indokból, vagy célból elkövetettként minősíteni nem lehet.

Önmagában ugyanis, hogy az adósságtól és ezzel együtt, a folyamatos zaklató magatartástól a vádlott így akart megszabadulni, nem teszi a cselekményt kiemelkedően súlyosan elítélendő motívumból fakadónak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál értékelendő alanyi és tárgyi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel, annak kiegészítése és helyesbítése annyiban szükséges, hogy a vádlott javára a beismerő vallomás nem értékelendő.

A vádlott ugyanis egyetlen egy cselekmény tekintetében sem tett sem ténybeli, sem bűnösségre kiterjedő beismerő vallomást.

Ezzel szemben nyomatékosan kell értékelni a javára, hogy a cselekmény elkövetése után pár órával önként jelentkezett a rendőrségen.

A bűnösségi körülményeket értékelve az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott fegyházbüntetés szükséges, de egyben elegendő is.

Arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával és alkalmas a büntetési célok elérésére. E körben tehát sem a fő-, sem a mellékbüntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezéssel az ítéltábla nem értett egyet.

Észlelte azonban az ítéltábla a felülbírálat során, hogy az elsőfokú bíróság az élet elleni cselekményt nem helyesen nevezte meg, hiszen 2008. január hó 1. napja óta a jogszabályhelyek felhívása mellett csak az alaphűncselekményt kell megnevezni.

Ugyanakkor a visszaélés lőfegyverrel és lőszerrel büntette tekintetében megállapította a másodfokú bíróság, hogy ott a jogszabályhely felhívása pontatlan, ezért azt helyesbítette.

Összességében a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozóan a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2008. év december hó 03. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

Dr. Lassó Gábor sk.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 6.B.873/2005/106. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.116/2008/14. számú végzésével 2008. év december hó 03. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2008. év december hó 03. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
tisztviselő